

MEMORIALISTICĂ

Ion DUMITRESCU

„FILELE MELE DE CALENDAR”

Duminică 11 iunie 1995

A fost că, odată cu vârsta școală, în cea toamnă, pe amândoi frații¹ ne-a atins aripa muzicii. De unde până unde, nu știu, pentru că în familie maică-mea nu profesă clavirul și taică-meu nu cânta *Rigoletto* (ce, numai pentru că, de fiecare sărbătoare, își fredona psaltichia?), iar bunicu-meu, în cruntatul tata-mare Mărin, numai cu muzica nu se ținea... Mai curând cred că scripca lui Gheorghe al Leancăi, flauta lui Ion Drânciu, cobza lui Core, cimpoiul lui Tache Râciu și basul lui Culae ne-au fluturat în inimi misterul sonor, vraja armoniilor și dulceața melodiilor. Nu erau niscai născocorați de lăutari, de-abia înnodau nevoile de muzică ale satului²: o nuntă săracă, un botez, o vasâlcă de Anul Nou, o horă la Troiță. Dar auzindu-i, amețeam, văzându-i cum mânuiesc instrumentele, ne fascinau. Nu ni se mai păreau oameni ca toți oamenii. Umblau în altă lume, cu lucruri care nu erau la îndemâna oricui. Inspirau un respect pe care numai față de moașa Tița-Vrăjitoarea îl aveam. De aici ni s-a tras. Am început-o instrumental, nu vocal, nu teoretic. Prin vioară am intrat în muzică și n-am mai ieșit.

„Muzicant” - „muzician”, cum se zice de la o vreme, traducând echivalentul francez, „muzicant” rămânând cu o undă peiorativă -, nu preot ori învățător în sat, nu ofițer, nici medic, nici inginer, am trăit toată viața din aleantul muzicii, compozitor, profesor, președinte de breaslă, până azi când Euterpe încă mă cinstește cu pensia de bătrânețe.

*

Am început amândoi cu o vioară. Ne-o dăruise nea Mitu Prodescu³. Fusese vioara lui de normalist. Dizgrațiată, uitată într-un fund de dulap, arăta jalnic – curat butuc -, fără cuie, fără cordar, fără căluș. Până la urmă le-am încherbălit și-am început scârțâiala – marea scârțâială, penibilul purgatoriu al violoniștilor începători. Nu știam notele, n-aveam partituri, n-aveam profesor.

Singuri cu inteligența și Dumnezeu cu mila. Pasiunea ne-a trecut hopul. Când am ajuns la Seminar⁴, le-am avut pe toate: vioară nouă, accesorii, arcuș, partituri, profesor. Citeam și scriam notele, comandam, în limita pungii, partituri, la Moravetz, în Timișoara. De aici începe povestea amorurilor de tinerețe cu vioara.

Marea plăcere ne-o făceau duetele. Citeam tot ce ne cădea la îndemână. De altfel, în toată activitatea noastră violonistică, mai mult am citit decât am studiat. Era un duet în care un violonist pornea cu începutul și altul cu sfârșitul, și trebuia să se-ntâlnească pe cadență. Porneam, dar niciodată nu terminam corect. „Tu ai ținut doimea mai lungă”... „Ba, tu ai sărit peste o pătrime”... „Ba, tu, ba, tu”, poc!, duetul se termina cu păruială. Dar o luam de la-nceput. Când terminam partiturile, scriam noi duete interminabile, pe care le buchiseam.

În vacanțele de vară, odată cu amurgul, după ce intrau vacile, caprele, găștele și se culcau găinile, sus în balcon, începeam concertul. Azi, casetofonele vecinilor își bătâie decibelii toată noaptea. Două ceasuri amestecam șlagărele și muzicile populare cu menuetele lui Beethoven și Boccherini, *Folies d'Espagne*, *Plaisir d'amour*, *Califul din Bagdad*, duetul din *Norma*, *Dansul țărănesc* de Constantin Dimitrescu, *Balada* lui Ciprian Porumbescu, *Liebeslied*, *Schön Rosmarin*, *Leichte Kavallerie*, *Dunărea albastră*, *Valurile Dunării*, *Serenada* lui Toselli – și multe altele, pe care le uit. O să le caut în repertoriile care mi-au rămas...

Episcopia și Seminarul aveau o echipă culturală, care colinda satele eparhiei oltene: teatru, cuplete, recitări, orchestră, soliști. Conducătorul și protagonistul era Constantin Popian, profesor de toate: istorie, matematică, greacă, chimie, gimnastică, lucru manual, după cum găsea suplینiri în școlile din localitate. Avea un talent deosebit de artist dramatic, cupletist, regizor, scenarist, scria. Orchestra se ținea în șase viori și-un contrabas. Bizar, dar primeam aplauze. Contrabasist era un Zamfirescu, de prin părțile Lădeștilor, cu un an mai mare ca mine. Nu știu de unde până unde îi cășunase pe contrabas, fiindcă nu era neam de lăutari. Inteligent, nostim, avea un deosebit simț muzical și-o îndemânare neobișnuită. În septembrie încărcă namila-n căruță și venea la școală. Contrabasul lua loc în fundul clasei, lângă perete, și în fiecare recreație, sărbătoare, răgaz îl zgândărea cu pasiune. Nu-i scriam partitură – nici nu știam și nici nu i-ar fi fost de folos. Cu simțul muzical și îndemânarea incredibilă, le potrivea și la ritm, și la armonie. Pentru viori combinasem o partitură sui-generis. Păcat că nu ne-a rămas. Violoniști erau unu' și-unu': Stancu, Berbescu, Zidăroiu, Nicolăescu, unul dintre partenerii mei de duete (a fost rectorul Institutului Teologic și-a murit în cutremurul din '77).

Plecăm sâmbăta dimineața cu autobuzul, pentru spectacolul de seara, 30 de artiști, câteva decoruri și ceva recuzită. Restul se completa pe plan local. Programul era același: *Mort fără lumânare* de Bacalbașa, cu două cuplete: *Barbu Lăutaru* și *Pandurul*, interpretate de Popian. Rolurile feminine se jucau în travesti; apoi recitări, parcă le-aud: „A trecut întâi o boare pe deasupra viilor”..., „Mișu Șt. Popescu vrea să divorțeze”, „Trec anii, trec lunile-n goană”, „Sunt cu ceară picurate filele-n búcoavna mea”, „Mult iscusita vremii slovă”... Când tuna Popian: „Tu,

Oltule, să ne răzbuni", spectatorii săreau în picioare. Spectacolul ținea patru-cinci ore. Țăranii nu mai voiau să plece. A doua zi, liturghie cu sobor – tot cinul local și din împrejurimi -, cor, predică și la urmă praznic împărătesc. Începea la amiază și nu se termina decât luni dimineața. Abureau bucatele, gâlgâia zaibărul toată noaptea. Știau oltenii să petreacă. Uitasem: pe șoferul autobuzului, în preajma căruia mă acuiam, cu vioara pe genunchi, îl chema Spârțică și era de prin părțile țigănești de sub Cetățuie.

Muzica înflorea în Seminarul nostru. Ciripeau recreațiile, răsunau seratele, ne vizitau Buică⁵ și Proșteanu⁶, mergeam, alai când cânta George Enescu, participam la orchestra doctorului Puțureanu, până-ntr-o dimineață - o funeșă dimineață -, când politica ne-a adus un nou director. L-au înlocuit fără vină pe bunul părinte Grigore, după șapte ani de directorat, cu popa Tomescu – „Popa Țăpligă”, „Popa Zgaibă”, pentru multele cârcoteli în care era implicat, „Popa Untură”, pentru năclăirea în putinele Episcopiei. Avea o preteasă boccie și două fete, una șchioapă și una violonistă – nu de vocație, nici de talent, ci de ambiție și fudulia lui tat-său. Învăța cu madam Florantin, o vâra popa peste tot. Cânta corect, bășos, lemnos cele câteva piese din repertoriu. *Tambourin* de Rameau era nelipsit. De altfel, când a scăpat de gura popii, a făcut medicina și-a rămas doctoriță pe neudeva, n-a mai auzit nimeni de vioara ei.

Printre alte năzbâtii, noul director s-a grăbit să interzică orice bâzâit de vioară în incinta școlii. Ne-am mutat la subsol, încălzeam mâinile la bec și cântam disperati, până-ntr-o zi când ne-a confiscat instrumentele. Dar aceeași politică i-a jucat festa. De-abia începusem clasa a opta și, după nici o lună, a fost înlocuit cu Ion Marina⁷, viitorul patriarh. Am recăpătat dreptul de a cânta și instrumentele, care mucezeau în magazia cu alimente.

Popa Țăpligă era o figură a Râmnicului. Făcea politică de bătă, nu purta anteriorul, o vizita pe „Păpușica”, la hotel *Bratu*. Inteligență periculoasă, nu era deloc ageamiu. Preda Dogmatica și Morala – da, Morala –, cu ifos de universitar. Păcat! A fost întâia oară când neprihănitul meu suflețel de adolescent a cunoscut meschinăria, tirania, umiliința și s-a revoltat. Ofensa a intrat adânc în oase, încât după zeci de ani de-abia potolesc pixul, pornit pe ranchiună. Iertare cer, iertare cer prezentei file de calendar, care nu s-ar fi vrut încrunțată.

Când plouă sus, la Vaideeni, Luncavățul se enervează, umflă vinele, bate malurile și fierbe în bulboane. Dar încet, încet se potolește. La „Mărul sălcii” poposește-ntr-o geană de apă adâncă și limpede, că se vede mreana șerpuiind între pietre, pe nisipul din fund, și latîța fudulindu-și solzii de argint în raza soarelui. Apoi se răsfrîă subțire în coadă de păun, peste pietrele mărunte ale prundișului, care târziu, în toamnă, prind mușchi verzi și, după ce se adună iarăși în bulboana din fața cișmelei, pornește-n aval, fredonându-și povestea, departe, tot mai departe, încet, tot mai încet, în uitare...

*

Nu știu de unde până unde – cred că după vizita de la *Radu-Vodă* –, am fost invitat să cânt la un club de cucoane. În chiliile mănăstirii era căminul studenților teologi, unde locuia o bună parte dintre colegii de facultate. M-au prins într-o zi cu vioara și-a trebuit să le cânt câteva ceasuri. Probabil că boieroaicele aveau legături cu ei, fiindcă invitația nu putea veni din senin. Era o casă veche, undeva pe *Mircea-Vodă*, un salon aristocratic, mobilă stil, covoare, canapele, fotolii, lampioane, tablouri și vreo douăzeci de cucoane tinere și bătrâne, una și-una. Rochii lungi, bijuterii, coafuri, parfumuri. Nici picior de bărbat. Șuşoteau franțuzește. Ceai, prăjituri, fructe, pic de alcool. Am început cu *Balada* lui Porumbescu. Nu, pardon: *Tatăl nostru*. Am ținut-o cu *Apărătoarei Doamnei, Cu noi este Dumnezeu, Cămara Ta, Doamne al puterilor*, colinde, până la miezul nopții. Noroc că le știam. Am fost remunerat, prima și ultima oară în carieră, cu 2.000 de lei, sumă exorbitantă pentru punga mea săracă de student.

*

Între Conservator și Facultate se limpezise programul. Recuperasem anul pierdut la înscriere din cauza sosirii târzii în București. Între timp, intrase și frate-meu, eram colegi și ne-am gândit să trecem un examen de admitere la vioară. Era păcat de cât studiasem. Da, dar noi nu mai eram începători. Pierdusem stadiul mediu. Învățau pe atunci în Conservator, în lipsă de școli medii muzicale, de-a valma, studenți de vârstă universitară și copii de vârstă școlară, care până la bacalaureat studiau instrumentul laolaltă, urmând să continue apoi ca studenți. Noi eram studenți, dar fără studii medii muzicale. Din punct de vedere al regulamentului, n-aveam cu ce înnați. Calitatea și stadiul de învățământ particular trebuiau dovedite prin examen. Asta voiam, deci, la lucru.

Se cerea Bach, Bach a fost: am ales *Preludiul în Mi major* din *Partita a șasea* și Ghiță – *Chacona*. Apoi eu partea întâi din *Concertul în re minor* de Wieniawski, el *Poloneza* de același. Toată vacanța am studiat după capul nostru, câte 5-6 ore pe zi. Ajunsesem la o oarecare performanță. Așteptam toamna.

Văru-meu Nicu Florincescu era un om deosebit. Mai mare cu câțiva ani decât noi, fusese premiant de onoare al Colegiului Național *Carol* din Craiova, acum ajunsese ofițer de geniu la Sibiu. Îndemânatec la toate, cânta și la vioară. Era unul dintre admiratorii înflăcărați ai violonisticii noastre. În toamna aceea, când grăbeam pregătirile pentru examen, își petrecea vacanța în Horezu, urbea natală. Entuziasmat, după cu vizită pe care ne-a făcut-o, i-a venit o idee: „Băieți, hai să organizăm un recital la Horezu.” „Aoleo, pentru negustorașii târgului?”... „Să știți că sunt câțiva amatori: farmacistul, judecătorul, vreo doi avocați, profesori, dirigintele poștei, plus vacanțierii și alții în trecere, poate și câțiva curioși. Zău că merită.

Pentru noi ar fi ca o avanpremieră cu public. Cântați piesele de examen, mai adăugați câte-un bis, două, și gata.”

Era-ntr-o vineri, a doua zi târgul săptămânal. Am scris afișe, am cumpărat pioane și-am umplut târgul: pe obloanele prăvăliilor, pe uși, pe ziduri, pe garduri, în restaurant la Giurea, în frizeria lui Cornel. Recitalul l-am ținut la școală, într-o sală de clasă, duminica la cinci. De neașteptat, sala s-a umplut. Câteva zeci de amatori, curioși, se-nghesuiau pe bănci, alții în picioare. Am deschis cu *Preludiul* de Bach, apoi a cântat Ghiță *Poloneza*, eu *Concertul*, el *Chaccona*, eu *Balada* lui Ciprian Porumbescu, el o *Fantezie* proprie cu abțibilduri de tehnică – era mai tehnicos ca mine. Semnalul de aplauze l-a dat judecătorul, un holtei roșcovan, răzlețit de prin București. Au urmat felicitările ca la nuntă. Dar triumful a venit noaptea, la bal – „mare bal mare”, dans, tombolă, bufet, două orchestre, Oprea Mărăcine cu piccola, Zăbavă cu baritonul, vestitul Dirindel... Trăgeau băieții pe-ntrécute, însă tineretul voia șlagăre, noutăți. De unde să le știe? Noi însă, le știam. Până la ziuă, alternând tarafurile, am ținut balul în buiestru.

Și-a venit examenul: Filip⁸, Nottara⁹, Nițuleasca-Lupu¹⁰, Enacovici¹¹, Silvio Florescu¹² ne-au primit cu simpatie. La vârsta noastră nu mai putea fi vorba de admitere. Mai curând de o apreciere a stadiului în care ne aflam și-o încadrare corespunzătoare. Pe mine m-au repartizat la Silvio Florescu, pe Ghiță la Nottara. După doi ani de filozofie, teosofie, spiritism, știință-ficțiune, cu ceva vioară și ceva violă printre ele, am pus punct. Ghiță, a mai lungit-o.

Silvio Florescu făcea figură aparte. Plecat din tinerețe cu vioara-n lume, elev al lui Ševčík, la Praga, a colindat meridianele, presa contemporană înscriindu-i succesele. Rămâne valabilă versiunea că lui l se datorează prima audiție, la Viena, a *Concertului de vioară* de Richard Strauss. Reîntors acasă în pragul bătrâneții, a primit o suplینire la Conservator și, burlac incorigibil, a continuat să trăiască o boemă săracă și ciudată. A murit în uitare. Noi studenții l-am înmormântat la Cimitirul *Sfânta Vineri*.

*

Salonul lui Jora aduna în fiecare duminică după-amiază o colecție de Cantacuzini, Paleologi, Mavrocordați, Șuți, Cheffneux, Catargii, edecuri prăfuite, hârburi ale prietenilor din tinerețe. Cultivați, manierați, își respectau morga și demnitatea. Câtă vreme Jora ispășea boieria și artagurile, încropeau împreună caznele purgatorului comunist. Când Jora a trecut puntea iadului și-a ajuns profesor, academician, artist al poporului, a devenit trădător, lichea, profitor; l-au părăsit și s-au împărșiat. Nu printre ei, mai curând printre Constantinești și Dumitrești, se agita și un baron Kulmer, vienez, pripășit din tinerețe și rămas lângă nevastă – o moșiereasă de pe undeva de prin părțile Bărăganului. Nu știu cât era de baron, dar în țara ifosului de Țarigrad, ifosul vienez conta. Moșiile, ca toate

moșiile, s-au dus într-o noapte, huzurul a-ncetat. Alungat din Bărăgan, locuia cu baroneasa într-un apartament modest pe *Calea Moșilor* și trăgea cu demnitate de colțul mizeriei. Devenise prieten cu Jora și cu prietenii lui. Dar baronul era meloman – nu un meloman diletant, sentimental, romantic, pasiv; era un fanatic al Euterpei. Las' că nu lipsea de la concerte, operă și toate manifestările muzicale, buchisea pianul, tocea discurile, bâzâia radioul, citea, coresponda, se ținea la curent cu tot ce se petrecea în muzică. Mai mult, și asta era grav: baronul compunea, și nu ländler și polci vieneze, ci simfonii și sonate.

Îi devenisem prieten, se bucura de primele mele succese, simțeam că mă place. Angajam discuții despre muzică. Nu știu dacă o învățase cândva, dar avea teorii proprii, nu prea ortodoxe, mi se păreau abracadabrante. Într-o zi m-a atacat meșterul Jora: „Bre, loane, ți-am găsit de lucru.” „Sărut mâna, dar de-abia răzbesc...” „Las' că nu strică un supliment... când eram ca tine... Bre, baronul Kulmer a scris o sonată pentru pian și vioară. Zice că e opera vieții lui. Vrea s-o cânte, a vorbit la Ateneu pentru un recital. De-abia l-am potolit. L-am convins s-o ia bătrânește. Întâi s-o-nvețe, apoi să ne-o prezinte aici, pe urmă, om vidé... Acum îmi cere un violonist, dar nu un instrumentist oarecarele. Pretinde un muzician care să-nțealegă ce va cânta, să-l secondeze, el fiind bineînțeles pianistul. Și ne-om gândit la tine, adică el a sugerat propunerea.” „Meștere, mă amuză. Păi de ani de zile n-am atins vioara și-apoi, n-am ajuns niciodată la performanțe camerale de concert...” „Parcă ai învățat-o odată...” „Pe jumătate...” Vioara nu e ca pianul, care rămâne deschis și-ți stă la dispoziție. Vioara e egoistă, hrăpăreață, rapace, te vrea mereu aproape. Cum o lași, te lasă degetele, articulațiile, brațele, poignet-urile, tragi cu arcușul pe *écorché*. „Ioane, ascultă, Baronul nu e violonist. Ce dracu' poate să scrie?... Niscai umpluturi, câteva linii melodice, niscai adaosuri la partitura lui de pian. Eu zic să facem o încercare. I-am promis, de-abia așteaptă, mereu telefonează. Om vidé la audiție...”

Două zile de Ševčik, game, duble, vibrato m-au convins că iubita mea nu mă mai vrea. Dar, fie ce-o fi... La ora convenită m-am prezentat în *Calea Moșilor*, cu vioara sub braț. Baronul era în călduri. Se agita, strângea pumnii, transpira, madam Kulmer pregătea *five o'clock*-ul, pupitrul cu partitura aștepta. M-am înspăimântat. Victimă a pianului, scrisese tot ce nu se poate, sau ce nu se cade a fi cântat la vioară. Înnegrise pagina cu arpegii, acorduri, cromatisme și *pizzicate*, imposibile, duble, ba trăsese și triple. Am încercat câteva minute și-am depus arcușul: „Nu pot, domnule baron, mi-e imposibil. Partitura e grea, trebuie studiată...” N-am îndrăznit să-i spun că vinovatul principal era el. „Păi, hai s-o studiem...” „Trebuie luată acasă, pasaj cu pasaj, dezlegate întâi problemele tehnice... în câteva luni...” „Cum, în câteva luni? Am vorbit cu Ciomac¹³ la Filarmonică. Aș vrea înainte de Crăciun.” „Mi-e imposibil... Sunt atât de ocupat...” „Vai, domnule Dumitrescu, am contat... Jora, prietenii, Ateneul...” – și mă privea disperat. Când m-a văzut depunând vioara în cutie, i-au dat lacrimile. „Și-acum, ce

mă fac?” „Găsim un violonist în exercițiu, cu timp liber, care să se angajeze...”
 „Vreun cabotin care s-o masacreze...” Baroneasa a oprit samovarul, el s-a prăbușit pe scaun gemând.

Când m-am văzut în stradă, am zbughit-o ca de la locul crimei. Am împins vioara adânc sub pat și multă vreme, ori de câte ori mi-aduceam aminte, făceam piele de găină. Meșterul zâmbea. Baronul nu-mi mai întindea mâna, mă privea de la distanță.

I-am găsit pe Feldman¹⁴ – tânăr compozitor, elev al lui Jora și pensionar proaspăt al Filarmonicii, dar a pățit exact ca mine. Apoi l-am tocmit pe Boniș¹⁵, dar nici el n-a avut noroc. „Asta baron, nebun. El știe ce scris acolo. Eu chintat ce vrut, el ce putut, mare harababur facut...”

Sonata, pe unde-o mai fi, a rămas necântată până astăzi. „Spune-mi, meștere, ce zicea baronul despre mine?...” Dar n-am aflat. Bietul baron! A murit, sârmanul, convins că a avut de-a face cu cei mai proști violoniști din lume... În ce mă privește, nu protestez...

*

Ultima întâmplare aparține lui frate-meu. Nedioglu, macedonean, era director al Liceului *Șincai*, om țepos, intransigent. Dorea un pedagog pentru elevii din internat. Oferea casă și masă în schimbul câtorva ore după-amiază și seara, pentru pregătirea lecțiilor pe a doua zi. Într-o seară, Ghiță a luat și dibla subțioară când a pornit la slujbă. „Hai, nene, cântă-ne și nouă, hai, te rugăm...” Nu l-au rugat mult. În mijlocul concertului, s-a deschis ușa și-a apărut Nedioglu, după care Ghiță n-a mai avut slujbă.

Pe el iubita l-a trădat, pe mine m-a ocrotit. Am locuit pentru puțin timp la Căminul brăilean. Era pe *Paleologu*, colț cu *Negustori*, într-o casă boierească, la stradă. Locatarii, studenți întârziați, zurbagii, petrecăreți, umblau noaptea, intrau târziu, euforizați, și-mi porunceau să le cânt. N-aveau gusturi rafinate, nici mari pretenții: un *Trăiască Regele!*, *Câte-un pic, pic, pic, Hai, lelițo, Marinarul Roberto...* Atât. Într-o noapte, am făcut ureche surdă, pentru care am fost pedepsit: scos cu pat și vioară în hol. Vară, ferestrele larg deschise, trotuarul înalt, somn de bețivi, borfașii au mai aruncat un somnifer, după care au cules tot ce-au găsit în încăpere. Două zile, în izmene, le-a trebuit până au intrat în program. Dar dacă iubita mi-ar fi șoptit: „hai, cântă-le?”...

*

Aici sfârșește povestea amorurilor mele de tinerețe cu vioara. Ea m-a lipit de muzică, ea m-a înlănțuit cu pasiune de arta pe care am slujit-o o viață întregă. N-am talent să-i scriu o odă de recunoștință...

Poveștile au viață mai lungă decât eroii lor. Timpul le parfumează, fantezia le-nflorește, amintirea le păstrează, precum cristalul esențele. Pixului, sărmanului pix, îi revine sublima sarcină să le înregistreze și să le difuzeze. Am dat pixului ce-i al pixului și împreună am încredințat prezentei file de calendar povestea amurilor mele de tinerețe cu vioara. N-are decât timpul s-o parfumeze și amintirea s-o păstreze. Poate cândva, cineva să zâmbească...

NOTE

1. Ion și Gheorghe Dumitrescu

2. Satul Oteșani, pe valea Luncavățului, la câțiva kilometri de Horezu, jud. Vâlcea.

3. **Dumitru Prodescu** – învățător în Oteșani, unchiul fraților Dumitrescu, tatăl medicului chirurg de mai târziu Victor Prodescu (prof. univ. dr. doc. la București, văr primar cu I. și Gh. Dumitrescu).

4. Seminarul din Râmnicul-Vâlcea.

5. **Nicolae Buică** (1855-1932) – violonist, lăutar.

6. **Jean Proșteanu** (1888-1948) – violonist, renumit pentru virtuozitatea sa (inf. de la muzicologul Viorel Cosma).

7. **Iustinian Marina** (1901-1977) – teolog, patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, n. în satul Suiiești, jud. Vâlcea, director al Seminarului din R.-Vâlcea și preot la biserica **Sf. Gheorghe**.

8. **Vasile Filip** (1900-1983) – violonist și profesor.

9. **Constantin C. Nottara** (1890-1951) – compozitor, violonist și profesor.

10. **Cecilia Nițulescu-Lupu** (1875-1952) – profesoară de vioară.

11. **George Enacovici** (1891-1965) – violonist, compozitor și profesor.

12. **Silvio Florescu** (1875-1945) – violonist, profesor, teoretician.

13. **Emanoil Ciomac** (1890-1962) – critic muzical și scriitor. Director la Filarmonica din București (1945-1947).

14. **Ludovic Feldman** (1893-1987) – compozitor și violonist.

15. **Vasile (Ladislau) Boniș** (1910-1987) – violonist și profesor.

text stabilit și note de **ILINCA DUMITRESCU**